

NOAPTEA NEHEMATĂ

de Al. T. Popescu

În versiunea bucureșteană a acestei piese, care se joacă pe multe scene din țară, lirismul textului a fost mult supralicitat. Episodul dramatic al unei misiuni de luptă ilegală, din anii dictaturii regale, a fost învăluit în aburii unei atmosferizări poetizante, generând, uneori, melodramă. Miza filozofică destul de limitată a piesei, opțiunea ideologică pusă timid în dezbatere scad și mai mult din intensitate, spectacolul propunându-și o demonstrație doar poetică, concepută în ramele unei montări frumoase, aici calofile. Regia și scenografia lui Dan Nasta au colaborat unitar din acest punct de vedere, realizând un cadru de joc rafinat, elegant, cu trimiteri spre o epocă și o apartenență socială precisă: mobila, recuzita, detaliul pictural, ne mențin în atmosfera dramei de salon dintre cele două războaie, la care se adaugă muzica scenică a Margăii Capitanovici în tonalități misterioase și simbolice, ce acuză genul „Agatha Christie”. Dacă în acest context jocul actorilor ar fi contrastat, sugerind, prin opoziția atitudinii, comportamentul comuniștilor într-o lume străină lor, spectacolul ar fi ciștigat în logică și dramatism. Din păcate acest contrast lipsește, interpretarea încadrându-se în „psihologia” decorului. Rezultă un desuet stil „cinema” al anilor '40, în care Elena Amaria Bog și Alexandru Repan joacă cu artificii pasionale un cuplu nefericit, fără a izbuti să sugereze și latura „ascunsă” a jocului lor dublu; angajarea celor doi tineri în mișcarea comunistă ilegală, protestul lor conștient față de societate. În consecință, gestul final al acceptării sacrificiului, împăcarea cu „noaptea morții nechemată”, forțază o ușoară parodie, sau dacă nu parodie, o trimitere comică spre Tristan și Isolda. Artistică și „de serviciu”, este și apariția lui Nucu Păunescu în rolul bătrînului comunist Staroste, personaj redus la un clișeu dramaturgic, cel al muncitorului-luptător, cărunț, sfântos și atotștiutor. Regretăm că Elena Amaria Bog după o atît de îndelungată absență scenică nu a putut să demonstreze pe o scenă bucureșteană reala ei capacitate dramatică, deși partitura în ceea ce-o privește era generoasă prin complicațiile psihologice acumulate din belșug. Alexandru Repan a acoperit cu farmecul lui știut rolul lui Matei

Elena Amaria Bog și Alexandru Repan

mai inconsistent dramaturgic decît cel al Sandrei, fără ca totuși actorul să treacă de primul prag al descripției personajului.

Așadar, un spectacol suav și elegiac ca o romanță de altădată.

M. I.

